ఏడడుగుల కింద...

అంతా వెళ్ళిపోయారు...

ఇంట్లో ఎంతటి స్మశాన స్తబ్దత....? అంతా నీ పెళ్ళికే వచ్చారు.

ఎక్కడో దూరాన నువ్వు... బాజాభజంత్రీల మధ్య... అయిన వాళ్ళందరి సంతోషకెరటాల మధ్య... వూహిస్తేనే గుండె మంచుకుంప అవుతోంది.

నీ జ్ఞాపకం.... మెదడు పొరల్లో విస్ఫోటనం! నువ్వు విడిచి పెట్టి పోయిన నిశ్శబ్దం రెక్కలు సాచి టపటపా కొట్టుకుంది. అనంతమైన ఘడియల్లో ఒక్క క్షణమైనా గుర్తొస్తానా? ఏమో? న్యాయం కిందకి వెళ్ళిపోయావు నువ్వు. నన్ను 'అన్యాయం' చేసి! నువ్వు ఎంగిలి చేసిన ఒంటరితనాన్ని ఎన్నాళ్ళు కొరుక్కు తినను???

గుండె గదుల్లో ప్లాస్టర్ చేసిన ఆత్మ విమర్శను తొలుచుకుంటూ మన్నుతిన్న పాపలా... నేనీ గదిలో నీ జ్ఞాపకాల్లో వేళ్ల పెట్టి కెలుకుతున్నాను. కాలి వేలితో నీ నేలగీతలకు లిపిని వెదుకుతున్నా.... ఆ నేలకూ.... నీ వేలికీ మధ్యపడి చితికిపోయిన నా గుండెను నేనే స్పర్శిస్తున్నా... అంతా తడి!! నువ్వనే దానివి- వానపాములూ కాటేస్తాయని.... నిజం.... నువ్వేసిన కాటుకి మెదడు మొద్దుబారుతోంది.

PROCESSION

చూడు....

వాళ్ళందరూ మూకుమ్మడిగా వచ్చి వెన్నెల్లో కట్టుకున్న ఇసుక గూళ్లను ఎలా పాడుచేసిపోయారో? ఓ 'నైటింగేల్' వచ్చి కూస్తుందక్కడ, ఆశ్చర్యం... దాని రెక్కల్ని ఎవరో నరుక్కు పోయారు! దాని చుట్టూరా వాళ్ల నవ్వుతున్నారు... గిల్లుకుంటున్నారు... ఏడుస్తున్నారు... గోళ్లతో రక్కుతున్నారు.... తలకాయల్ని భూమిలో పాతేసి బిగ్గరగా పాడుతున్నారు... ఆకాశంలోంచి రాలిపడ్తున్న టపాకాయల్ని నోళ్ల తెరచి మింగుతున్నారు... కొమ్ములు.... కోరలు.... విషగ్రంధులు... పగిలి సొన ప్రవహిస్తోంది...

పడుకున్నప్పుడు ప్రశ్నార్థకంలా... నిల్చున్నపుడు ఆశ్చర్యార్థకంలా తోచే దానివి. నువ్వెప్పుడు నన్ను సమాధానపర్చావని...? మనసులో జరుగుతున్న బ్లాస్టింగులకు నాకూ రోదించాలని వుంది. (రోదనం మానవానాం బలం) కానీ నువ్వు చెప్పేదానివే...

"గుండె గదుల్లో కన్నీళ్ల మురిగిపోయి బాధ దుర్భరమేసినా... ఏడ్చిన వాడు మనిషి... కంఠంలో కప్పి పుచ్చుకున్నవాడు మహర్షి" అని.

ఏ ఋషిత్వాన్ని ఆపాదించాలని చూశావో... ఏ రాక్షసుణ్ని నిద్ర పుచ్చాలని చూశావో నాకే అర్థంగాదు. అదుగో.... Happyness is the every day Sunshine of your life... నువ్వు పంపిన గ్రీటింగులో సూర్యుడు చెదల పురుగు గర్భంలో పురుడు పోసుకుంటున్నాడు.

FLASH

గదీ పైకప్పు సూర్యకిరణాన్ని అవిష్కరిస్తోంది. కెమెరా, వీడియోల గర్భాల్లో నువ్వు చుట్టుకుపోతుండొచ్చు. ఎవరో ఒకాయన... తేళ్ల జెర్రులూ.... పాముల్ని పంచిపెడ్తున్నాడు. నీ వైపు విసిరేయాలని వాళ్ళ కళ్ళల్లో ఎంతటి కసి... నువ్వేమో పారిపోవు!

ఎప్పుడూ ఏకాంతంలో వ్రేళ్ల లెక్కిస్తూ కూచునే దానివి... ఏమిటీ అంటే?

అరుంధతి ఒకటి.

మనసులు రెండు..

ముడులు మూడు...

అడుగులు ఏడు.......

బంధువులు వందలు

....

లాంఛనాలు లక్షలు

కట్నం కోట్లు దాటుతున్న వ్యవస్థలో

ఆధిక్యత దేనిదని ఆరా తీస్తున్నాననే దానివి!

ఇప్పుడు నీ సుకుమారమైన వేళ్ల ఏ వజ్రపుటుంగరాన్ని పట్టుకొని మంటపం చుట్టూ తిరుగుతున్నాయో? ఆ అగ్నిని చూస్తే నేను గుర్తుకు రానా?

ఈ చిరిగిన చాపా, విరిగిన కుర్చీ... రెక్క విరిగిన ఫ్యానూ.... బరువును పెంచుకున్న పుస్తకాలు.... మసిబట్టిన గోడ, కృష్ణుడూ.... ఇవన్నీ చూసి ఏమనేదానివి? మీ దారిద్ర్యాన్ని బట్టి మీరు కవై వుండాలని. ఖాళీ సిగరెట్టు పెట్టెల్ని చూడు ... is injurious to Health. రోజంతా నీ ఉత్తరాల దగ్గరికి చెదపురుగులు రాకుండా కాపలా కాస్తున్నాను.

CURTAIN

పీటల మీద మీరెందుకు తలొంచుకొని కూచుంటారు అంటే ఆ రోజెంత పడీపడీ నవ్వావు. నీ నవ్వెంత నిర్మలమైందో? ఆ వెన్నెల సొనల్లో నేనుతడుస్తున్నప్పుడు నువ్వెంతటి దారుణమైన(?) జవాబిచ్చావ్. "మీరంతా స్కూటర్లు, టీవీలు, బీరువాలు, ఫ్రిజ్‌లు ఆ మూడుముళ్ళల్లో కుక్కి కట్లు వేస్తుంటే మా మెడలు వంగిపోవా" అని.

ఇప్పుడు నువ్వు కూడా క్రుంగిపోయి కూచున్నావా.... ఏమో??

నా ప్రాణంలా కొట్టుకుంటున్న ఎలక్ట్రానిక్ వాచీలో నీ ముహూర్తం లెక్కిస్తుంటే.... దగ్గరపడ్డ కొద్దీ ఆ ముదుల్లో నా మెడ చిక్కి ఊపిరి సలుపనట్టుగా వుంది. గోడమీద చూడు.

శిక్షాపత్రం...

నేను అంటించాను. దేవరకొండ బాలగంగాధరతిలక్ రాసింది కాదు. నే గదికొచ్చేసరికి నువ్వు పడేసి పోయింది ఎంత అందంగావుంది. నువ్వెక్కడో అందని తీరాలకు ఎగిరిపోతే నేను డైరీ పేజీల్లో దాక్కుంటాను. నువ్వు పడేసి పోయిన శిక్షాపత్రంలోని శ్లోకం ఇంకా నా మెదడును తొలిచేస్తోంది.

ఆదిత్యాది గ్రహస్సర్వే స్వనక్షత్రా స్వరాశయః
కుర్వంతు మంగళం తాభ్యాం యయో రుద్వాహపత్రికా!

MEMORIES

పైభాగాన ఎంతటి అలలు ఎగిసిపడితే సముద్రపు అట్టడుగు అగాధాలకు చలనం కలుగుతుంది? భౌతిక ధర్మాలకు వ్యతిరేకంగా చలనమంతా అడుగునా.... నిశ్శబ్దమంతా ఉపరిభాగాన వుంది. నీ తలపుల్లో.

దాన్ని మోసుకుంటూ ఎన్ని సాయంత్రాలో ఆతోవ వెంబడి నడిచాను. ఇంకా నీ పాదముద్రలు కన్పిస్తాయని... పోస్ట్‌మాన్ ఎదురొచ్చేవాడు... ఏడీ? ఒక్కసారైనా నిన్ను మోసుకురాడే? ఈ లోకంలో ఎవరేమీ తేలేకపోయినా వాడేదో తెస్తాడని కళ్ళని పెకలించి గుమ్మానికి ఉరి తీసానెప్పుడో? సైకిల్ బెల్ నొక్కటం తప్ప నీ గుండె చప్పుళ్ళు విన్పించడు. నీ బాసలేవీ చెప్పిపోడు. వాడంతే...

ఒక్కసారి నిన్ను గొంతెత్తి పిలవాలని వుంది. కాని నా నాలుక మీద నిశ్శబ్ద శాసనాల్ని చెక్కిపోయావు.... నా చెక్కిలి మీద కన్నీటి శిలాజాల్ని సృష్టించిపోయావు.

నాకింకా గుర్తు—

రెండేళ్ళ క్రితం తుఫాన్‌లా గదికొచ్చి 'మొదటి సారిగా ప్రేమలేఖ రాశాను... విన్పించమంటావా' అన్నావ్. నీ సాంగత్యంలో జ్ఞాపకాల అక్ష రాల్ని ఏరుకునే నా గురించి తప్ప ఎవరికి రాసుంటావ్. చదవమన్నాను.

My Lovely,

I Cannot help remembering you every moment of life. I was in search of you for So many Centuries through I was feeling your influence with out proper knowledge of your all the while.

My love for you intensified when you came smiling before me in all your beauty and splendour some centuries ago.

My darling, My love, My Sweety, Other wise I'll have to lose my life at your feet.

I can hope to live with out you....

నాకది సరిగా అర్థంగాకపోయినా శతాబ్దాల తరబడి నాకోసం శోధించి, నేను లేని క్షణం నువ్వులేవనే ఏవో అర్థాలు స్ఫురించి, నేను విజయగర్వంతో చూస్తే నువ్వెంత సేపు నవ్వావు.

"ఇంతకిది ఎవరికని అడగవేం?

నాక్కాదా ???

కాదు.... రాసిన వారి అడ్రస్ చెప్పనా... విను

Dear Oxygen ...

Atmosphearic street

Nature Nagar.

అని చెప్పి మరెంత సేపు నవ్వావు. నవ్వలేని—అలాగని ఏడ్వలేని

నన్ను చూసి 'ఫెడరికో ఫెల్లిన్నీ' సిన్మాలో పోరగాడి కథ చెప్పావ్ గుర్తుందా.

ఎన్ని కథలు...

చెప్పుగూడా తెగి పిన్ను గుచ్చి నేనేడిస్తే... నీ నోట్లోని ఉమ్మితీసి నాపాదాలకి రాసి "తూతూ మంత్రం... తుమ్మకాయ మంత్రం" అంటూ ఎంతగా ఏడ్పించావని.

ఇప్పుడు వేదమంత్రాల మధ్య.... నిర్వేదమై నువ్వు !!

"ఇమామీ" అంటే ఇప్పటికీ అర్థం వెతుకుతూనే వున్నా. నే జవాబు చెప్పలేని నీ ఆఖరి ప్రశ్న.... ఎన్ని ప్రశ్నలతో వేధించేదానివి.... నువ్వే ఒక ప్రశ్నగా మిగిలిపోయావ్.

నాకేదీ చేతకాదంటూ నీ కన్రెప్పల వెంట్రుకల్ని లెక్కించమని చెప్పి నా ఒడిలో ఎంత సేపు నిద్రించేదానివి? నేనేమో పెదాలతో ఆడుకొనే వాణ్ని. నీ నిశ్వాస నా ఉచ్ఛ్వాసమై గుండె గదుల్లో నిండిపోయేది... అగ రొత్తి పొగలా....

నిన్న పుస్తకంలోంచి నీ ఫోటో రాలిపడింది. నా కెందుకో "అమ్మ" గుర్తుకొచ్చింది. గోర్కీ-నై పోలేదు. నాన్న రాసిన ఉత్తరం తీసి చదివాను. "పుట్టే ముందు రక్తాన్ని పంచిచ్చాం. మేం గిట్టేముందు ఆస్తిని కూడా పంచివ్వాలి కదా. నీ ముందు వాళ్లు సమాంతర రేఖలు గీశారు. మీఅమ్మా, నేనూ దారిద్ర్యరేఖకు అడ్డదారి వెతుక్కొని వెళ్ళేముందు నువ్వొక్కసారి వచ్చివెళ్తే మంచిది" మొదటిసారి ఏడ్చాను. నాన్న రాసిన నాలుగులైన్లలో ఇంట్లో ఏం జరుగుతుందో ఊహించగలను!

అన్నీ మర్చిపోవాలనే నీ జ్ఞాపకాల్ని త్రాగుతాను. చేదుగా మారినా మత్తుగా వుంటాయి.

89...జనవరిలో అనుకుంటా....

మొదటిసారి మీ ఇంటికొచ్చాను. పట్టరాని ఆనందంతో నువ్వు నా నోట్లో స్వీట్లు కుక్కినప్పుడు మీ మూడేళ్ళ తమ్ముడు మీ అమ్మకెళ్ళి బుడి బుడి మాటల్తో ఆ విషయం చెప్పితే ఎంత భయపడ్డాం. తర్వాతదీ మననం చేస్తూ గంటల తరబడి నవ్వేవాళ్ళం.

మీ వాళ్ళందర్నీ పరిచయం చేస్తూ... ఈ మనుషుల గురించిఎంత చెప్పేదానివి. శనివారం మడిలో వుండి ఆదివారం మటన్ తెచ్చుకోవటమే వాళ్ళకు చేతనవుతుంది —ఆకాశం అంచున పొదిగే ఇంద్రధనస్సుల మీద జారటం తెలీదు.

అల్యూమినియం పాత్రల్ని అరగతీయటం తప్ప కోయిల కుహూ నాదాలు, వెన్నెల రాలిపడే చప్పుళ్ళు-వాళ్ళకు విన్పించవు.

గంటన్నరసేపు కోల్గేట్ నురగను మ్రింగటం తప్ప-ఆ ఉదయాన కొండశిలల్ని ఢీకొనే అలల దృశ్యాలు వీళ్ళెరుగరు. రొచ్చుల గుంటల్లో పడి దోమల్ని చంపటం తప్ప సాయంసంధ్యల్లో రాలిపడే కిరణాల్ని పట్టుకోలేరు. దేవుడు మనిద్దర్నీ మట్టితో చేస్తే వీళ్ళని ప్లాస్టిక్‌తో చేశాడు. అంతా కృత్రిమత్వం... మట్టి వాసన రాని మనుషులు అనేదానివి.

ఆ నత్తగుల్లల మధ్య చేపపిల్లలా నువ్వు....

నువ్వు చిదిమి పెట్టిన జ్ఞాపకాలు ఆకలి కేకల్ని కూడా అదిమిపట్టు తున్నాయి. రారమ్మనే నీ కేకలు ప్రతిధ్వనిస్తూంటే చెరువు గట్టున పడి రోజూ పరిగెడుతుంటాను. కాళ్లు పీకి... కళ్ళు తేలిపోయేలోగా ఆ రాతి బండ పద్ద కూలబడి మనిద్దరి పేర్లూ చెక్కుతుంటాను. ప్రకృతి సాక్షిగా.

MANGALYAM TANTUNANENA

ముడులు....

తడారిన ఎడారి కళ్ళక్రింద ఎన్ని సుడులు తిరిగి వుంటాయో? ఒక గోపురానికి స్తామ్రాజ్ఞివి.

శిక్షాపత్రంలోకి కాలం త్రోయబడింది... నిర్దాక్షిణ్యంగా. మనం తడిసిన చినుకులు గుర్తురావట్లేదా? మోచేతుల్లోకి బలాన్నంతా కూడ తీసుకొని. వాళ్ళు విసుర్తున్న తేళ్ళు నీ పట్టుచీరెలో చిక్కుకున్నా... జెర్రులు నీ కురుల్లో కూరుకుపోయినా నువ్వు చలించవు. ఇప్పుడొాక కార్యేషు దాసివి.... కరుణేషు మంత్రివి.

KANYA DANAM

నాకు గుర్తొస్తూంది....

ఆ దృశ్యం ఒక సిన్మాలో చూస్తూ అల్లరిగా నువ్వు అరవలేదా? "మీ అల్లుడి పాదాలు లక్స్ సబ్బుతోనే కడగండి" ప్రేక్షకులంతా నీ వైపు చూస్తుంటే నేనే ప్రేక్షకుణ్ని అయ్యాను

పాదాలు.... ఇలలోని నాట్యవేదాలు...

రాతిబండ మీద కూచొని కడలిలోకి కాళ్ళు జాపి పట్టె గొలుసుల చప్పుళ్ళన్నీ పలికిస్తుంటే నీ పాదాలపై నీళ్ళు చిలకరించి నా నాలుకతో ఆ బిందువుల్ని తాకడంలో ఎంతటి అనుభూతి....

ఎవ్వరికీ దొరకని ఆలంబన...

కడలి కూడా గుప్తంగా గుర్తుంచుకునే ఏకాంతం....

CONCLUSION

నువ్వు కూడా ఏనాడూ అంతగా అల్లుకుపోలేదు.

నేడు నా శరీరం మీద తీగలల్లుకుపోయిన చెయిన్ దెబ్బలు.

ఈ గదిలో.... ఈ గాయాల్తో...

నువ్వనే దానిని—

"పెళ్ళి నాటికి ఎన్ని లక్షల గ్యాలన్ల కన్నీళ్ళు నిల్వ చేసుకోవాలి? మీ ఇంటికి వచ్చేముందు మా వాళ్ళని పట్టుకొని ఏడ్వాలి కదూ...?"

నువ్విప్పుడు ఏ స్థితిలో వున్నావో.... కాని...

చూడు

చూడు

చూడు

కళ్ళలోని సూర్యుడు భూగోళమై జారిపడుతున్నాడు... చెక్కిలి పైకి.

ఈ చరిత్రలో ప్రేమలకింకా స్థానం వుందా అనే ఆశ్చర్యార్థకంలా....

ఆకాశపుటంచులు దాటి పాతాళపు లోతుల్లో పారుతోన్న ప్రవాహంలా....

నీ తలపైన పడే ఆఖరి అక్షింతంలా....

నీ ఏడడుగుల కిందబడే ఒంటరి నక్షత్రంలా....

(ఒక దగ్ధప్రేమికుడి స్వగతం)

★